

Sygn. akt II KK 41/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Jerzy Grubba
SSA del. do SN Dariusz Czajkowski

Protokolant Ewa Oziębła

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Mieczysława Tabora,
w sprawie **D. S., T. S., S. F.**
skazanych z art. 56 ust. 3 i art. 62 ust. 1 in. ustawy z 2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 13 grudnia 2012 r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanych
od wyroku Sądu Rejonowego w K.
z dnia 8 sierpnia 2011 r.,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. Kancelaria Adwokacka w K. 1172,00 zł (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt dwa złote) w tym 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu kasacyjnym oraz tytułem zwrotu wydatków,**
- 3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2011 r., uwzględniając wnioski oskarżonych złożone na podstawie art. 387 § 1 kpk, którym nie sprzeciwił się biorący udział w rozprawie prokurator, skazał: 1) D. S. za przestępstwo zakwalifikowane z art. 56 ust. 3 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, na podstawie tego pierwszego przepisu na karę dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres pięciu lat i grzywnę w wysokości stu stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na czterdzieści złotych, 2) T. S. za przestępstwo zakwalifikowane z art. 56 ust. 3 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, na podstawie tego pierwszego przepisu na kary takie same jak oskarżonego D. S., 3) S. F. za przestępstwo zakwalifikowane z art. 56 ust. 3 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk oraz za drugie przestępstwo zakwalifikowane z art. 62 ust. 3 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres lat czterech. Ponadto, Sąd zaliczył wszystkim skazanym, na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet orzeczonych grzywien okresy faktycznego pozbawienia wolności, a na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa, poprzez zniszczenie, części dowodów rzeczowych, natomiast na podstawie art. 230 § 2 kk orzekł zwrot skazanym pozostałych dowodów rzeczowych. Sąd rozstrzygnął także o kosztach postępowania.

Wyrok ten, wobec niezaskarżenia, uprawomocnił się w dniu 16 sierpnia 2011 r.

Od powyższego wyroku Sądu Rejonowego, kasację na niekorzyść wszystkich skazanych, w terminie określonym w art. 524 § 3 kpk, wniósł Prokurator Generalny i, zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego – art. 387 § 1 i 3 kpk, polegające na uwzględnieniu wniosków oskarżonych D. S., T. S. i S. F. o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy, pomimo że wnioski te nie zawierały orzeczenia obligatoryjnego środka karnego, określonego w art. 45 § 1 kk w postaci przepadku osiągniętej z popełnienia przestępstwa korzyści majątkowej, co doprowadziło do bezpodstawnego zaniechania orzeczenia tego środka karnego i w

konsekwencji rażącego naruszenia art. 45 § 1 kk, a nadto wniosek S. F. nie zawierał orzeczenia wobec tego młodocianego oskarżonego, obligatoryjnego środka probacyjnego w postaci dozoru kuratora, co skutkowało rażącym naruszeniem art. 73 § 2 kk, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego zasadnie podnosi, że orzekając w tej sprawie w trybie określonym w art. 387 § 1 kpk, Sąd Rejonowy dopuścił się rażącego naruszenia tego przepisu oraz § 2 tego artykułu, jak i naruszenia prawa materialnego – art. 45 § 1 kk, w wypadkach skazania wszystkich trzech wówczas oskarżonych, oraz art. 73 § 2 kk w wypadku skazania S. F.

Z przeprowadzonych w tej sprawie dowodów, w tym z wyjaśnień wszystkich trzech ówczesnych oskarżonych, a także z opisu czynów im przepisanych w tym wyroku skazującym, wynika w sposób oczywisty, że wszyscy oni osiągnęli, w rozumieniu art. 45 § 1 kk, korzyść majątkową z przypisanych im przestępstw zakwalifikowanych z art. 56 ust. 3 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Równie niewątpliwe jest, co wynika z dokumentów zgromadzonych w tej sprawie i treści zaskarżonego wyroku, dotyczących daty urodzenia S. F., że ten oskarżony w czasie popełnienia przypisanych mu przestępstw nie ukończył 21 lat i w czasie orzekania w pierwszej instancji 24 lat, a więc w rozumieniu przepisu art. 115 § 10 był i nadal pozostaje młodocianym.

Ustalenie, jak w tej sprawie, że wszyscy oskarżeni osiągnęli z popełnionych przestępstw korzyść majątkową zobowiązywało, wobec treści art. 45 § 1 kk, do orzeczenia jej przepadku. Z kolei, ustalenie, że S. F. był młodociany w rozumieniu art. 115 § 10 kk, zobowiązywało, wobec unormowania art. 73 § 2 kk, do oddania sprawcy, któremu przypisane zostało popełnienie umyślnego przestępstwa, pod dozór kuratora. Co prawda, tego nie dotyczyły wnioski ówczesnych oskarżonych, prokurator uczestniczący w rozprawie nie wyraził z tego powodu sprzeciwu, a Sąd nie skorzystał z możliwości jakie stwarza art. 387 § 3 kpk, to właśnie dlatego, że Sąd orzekający w tej sprawie nie uzależnił uwzględnienia wniosków oskarżonych od dokonania zmian, wynikających z przepisów art. 45 § 1 kk oraz art. 73 § 2 kk, dopuścił się naruszenia tych ostatnich przepisów, a także przepisów art. 487 § 1 i 3 kpk. Te naruszenia, bez wątpienia, nie tylko mogły, ale na pewno miały istotny wpływ na treść zaskarżonego tą kasacją orzeczenia Sądu Rejonowego, gdyż Sąd

nie orzekł obligatoryjnego środka karnego w stosunku do wszystkich oskarżonych i nie orzekł obligatoryjnego dozoru kuratora w stosunku do młodocianego oskarżonego.

Wobec powyższego, należało zaskarżony kasacją Prokuratora Generalnego wydany w tej sprawie przez Sąd Rejonowy wyrok uchylić w całości wobec wszystkich skazanych i sprawę przekazać temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Co oczywiste, sprawa zostanie skierowana na rozprawę. Wówczas oskarżeni będą mogli popierać uprzednio złożone wnioski o skazanie w trybie określonym w art. 387 § 1 kpk. Jeżeli wniosków tych nie uzupełnią w zakresie rozstrzygnięć mających swe oparcie w art. 45 § 1 kk i w art. 73 § 2 kk, to Sąd Rejonowy zobowiązany będzie do wskazania, na podstawie art. 387 § 3 kpk, w jakim zakresie wnioski te muszą być zmienione, żeby mogły zostać uwzględnione. Jeżeli nie zostaną one uzupełnione, to Sąd nie uwzględni tych wniosków i rozpozna tę sprawę tych oskarżonych na rozprawie na zasadach ogólnych.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy, uwzględniając kasację Prokuratora Generalnego, orzekł jak w wyroku.